tas paminklas (dvi valandos iki iškilmių pradžios) galima buvo prieiti prie jo, padėti vainikus ir gėlės, uždegti žvakutes (19-ji nuotrauka), o iškil mingo šventinimo metu - jokių galimybių jau nebuvo, nes atvažiavo su limuzinais ir autobusais bažnyčių vadovai, svečiai ir teko palaisvinti vietas prie paminklo jiems, nes aš neakredituotas. (Pastarasis momentas matosi 20-oje nuotraukoje). Baigėsi renginys Architektūros aikštėje mišiomis.

Nutolsta įvykiai, tie tikrieji įvykiai, bet atmintyje negailestingai grįžta iš nebūties tai, ko niekad neįstengsiu užmiršti nei protu, nei širdimi.

Kaip ir daug dienų prieš šitą dieną, skubėjau į Vilnių budėti pagal grafiką prie saugomų objektų. Pakeliui sutikau daugybę autobusų taip pat skubančių ta pačia kryptimi iš Alytaus (21-oji nuotrauka) ir Druskininkų, iš kitų Lietuvos kampelių į sostinę. Jautėme, kad ateina sprendžiamos valandos. Spaudos rūmai užimti, pažymėti žmogiškojo kraujo ženklu. Į Lietuvą ėjo pikti ultimatumai. Reikalavo, kad Lietuva savęs atsižadėtų, atsiklauptų prieš brutualią jėgą.

Tą šeštadienio dieną ir lietingą naktį budėjau prie Aukščiausiosios Tarybos rūmų.(22-oji nuotrauka). Vyrai jauni ir seni. Moterys, merginos ir močiutės. Paaugliai ir visai vaikučiai. Ir visus mus siejo nematomos gijos. Buvome vieni kitiems geri, nuoširdūs. Moterys (Vilnietės) dalijo sumuštinius, kavą, arbatą (23-oji nuotrauka). Vilnietės kvietė į savo namus pailsėti, sušilti. Čia vienur, čia kitur susimetę būreliais dainavo, giedojo, trepsėjo. Tačiau visur jautėsi įtempimas, laukimas kažko nesiškaus. Vidurnakty klausėmės vyrų choro "Varpas" dainų, linksmino nuotaikinga "Armonika",o širdyje negeras kirminas graužėsi gilyn.

Naktį, jau sausio 13-ąją, po pirmos valandos išgirdome važiuo-